

זלזל הדקדוק - על הפרשיות

זאת תהיה

עמ' קכ"ב

[א] **מֵאֲשֶׁר חֲשִׁין יָדוּ**; תיבת 'מֵאֲשֶׁר' בטפחא בכל התיגאן;

[ב] **וּמִן אֵינָהּ**; תיבת 'וּמִן אֵינָהּ' בטפחא בכל התיגאן;

[מא] **אֶל-מַחוּץ לְעִיר אֶל-מְקוֹם טַמֵּא**; תיבת 'לְעִיר' בטפחא, ותיבת 'מְקוֹם' במארכה. וכ"ה בכל התיגאן;

עמ' קכ"ד

[כג] **אֲשֶׁר הוּא יֹשֵׁב עֲלָיו**; כ"ה בכל התיגאן במאריך, לא בתביר;

[ככה] **תְּהִיָּה**; במארכה: > **טַמֵּאָה**; טפחא: [

אחרי מוזה

עמ' קכ"ה

[יג] **מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ**; תיבת 'הַמִּזְבֵּחַ' בפשטא אחת בכל התיגאן, והיא מלרע:

[מז] **הַשֶּׁכֶן אָקָם בְּתוֹךְ טַמֵּאִים**; תיבת 'אָתָם' בטפחא בכל התיגאן המדוקדקות, לא בתביר:

[כז] **הַשְּׁעִיר הַחִי**; לפי שהחיות קמוצה מפני ההפסק, לפיכך ה"א בסגול, וכשתהיה ה"א פתוחה ג"כ החיות פתוחה, 'על ראש השעיר החי' (להלן פס' כה) (מהרי"ב):

קדשים

עמ' קכ"ח

[מ] **כִּי-רֵאָתָה קֹדֶשׁ יְיָ חָלָל**; תיבת 'כִּי' במקף לא בתביר, בכל ספרי תימן, וכ"כ ר"מ לונזאנו ז"ל:

אמר אל הזכאים

עמ' ק"ל

[כז] **לֹא יִקְרָחָה**; תיבת 'יִקְרָחוּ' בה"א, לרמוז הדין שאמרו במשנה, הקורח חמש קרחות על מת אחד, או קרחא אחת על חמשה מתים (שפתי פנים קי"ב ע"ה):

[א] **וְאִשָּׁה וְרוֹשָׁה מֵאִשָּׁה**; התרגום ואתתא דמתרבא, הדלית בחירק והתי"ו רפי, וכן כלהו שבתרגום הניקוד בכולם כן הוא, מְתַרְבָּא, המ"ם בשוא. דמתרבא, הדלית בחירק, ומתרבא, הוי"ו בשורק ואין במ"ם חירק, והתי"ו רפי. וכ"ה בכל הקדמוניות, גם בדפוסים. ומלמדי תינוקות שלא ידעו דקדוק הלשון, עוותו שלא כדת. ומה שתרגם כאן זחללה 'ומתבא' ולקמן (פס' י"ז) גבי כהן גדול תרגם זחללה 'חלילא', פירשו הראשונים כי החללה יש בה שני סוגים. האחד שנבעלה לפסול לה שנעשית חללה, והשני שתהיה בת חלל:

[מ] **כִּי-רֵאָתָה לֶחֶם אֱלֹהִים**; תיבת 'כִּי' במקף וגעיא בכל התיגאן, לא בתביר. וכן כתב ר"מ לונזאנו ז"ל: [י] **אֲשֶׁר-יוֹצֵק**; האל"ף גע:

עמ' קל"א

[ד] **וְהִנֵּל כָּל טַמֵּא נֶפֶשׁ**; תיבת 'וְהִנֵּל' בפשטא אחת בכל התיגאן. וזוהי שיטת ר"מ לונזאנו והירושלמיים והיא מלרע:

[י] **תֹּשֵׁב כְּהֵן**; לחוד בפתח כי הוא סמוך, והוא תואר. (מהרי"ב):

עמ' קל"ב

[כה] **כִּי מִשְׁחָתָם**; שם בחטף קמץ. (מהרי"ב):

[יא] **מִמִּחְרַת הַשֶּׁבֶת**; כל מחרת דסמיך לה"א, פתח. (מהרי"ב):

[יג] **וְנִסְכָּה יֵין**; תיבת 'וְנִסְכָּה' בה"א, לרמוז מה שאמרו במשנה (מנחות פ"ח מ"ו), מאין היו מביאין יין לנסכים קרוחין וחטולין וכו', שהן חמש ארצות. וזהו ונסכה בה"א שהם המובחרין. וקרינן ונסכו לרמוז מה שאמרו במשנה שכל הארצות היו כשרות (שפתי קי"ב ע"ה):

עמ' קל"ג

[י] **וְיִצְעוּ בַמַּחֲנֶה**; כתב מהרי"ב תרין, מתחלפין בטעמא. זיינצו במחנה' מלעיל, זיינצו שניהם' (שמואל-ג י"ו ו') מלרע. ע"כ. ובספר א"ת כתב שהיא מלרע, מטעם כי אין בתיבה זו רק פשטא אחת עיי"ש:

בחר סיני

עמ' קל"ה

[כז] **וְאֵת עֲנָבֵי**; דגש הנו"ן לתפארת (מהרי"ב):

[יג] **מִן הַשִּׁדָּה**; ה"ה"א באזלא (דרבן) בכל התיגאן;

[מז] **הָאֵל מִכָּר לְךָ**; תיבת 'הוא' בטפחא, לא במארכה. בכל התיגאן;

עמ' קי"ג

[א] **וַיִּאָּמַר לוֹ בּוֹ**; הפ"א דגושה בכל התיגאן, וכן צריך להיות כפי הדקדוק. ויש הרבה במקרא דומות לה, נִאָּדְרִי בְּכַח (שמות-טו ו'), נִאָּדְרִי בְּקֹדֶשׁ (שמות-טו ו'), אִם יִאָּדְמוּ כְּתוֹלַע (שעיה-ב יח), יגדיל תורה וַיִּאָּדְרִי (שעיה-מג כה) ויעוין בספר יסוד הניקוד:

[כא] **לְרִיחַ נִיחָח**; תיבת 'ניחח' בפשטא אחת בכל סת"י והיא מלרע:

זיחי ביום שימיני

עמ' קי"ד

[ד] **לְזִבְחֵךָ**; תיבת 'לזבח' בפשטא אחת בכל התיגאן והיא מלרע:

[א] **קָרַב אֶל הַמִּזְבֵּחַ**; תיבת 'המזבח' בפשטא אחת בכל התיגאן, והיא מלרע:

עמ' קט"ו

[א] **וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי יי'**; תיבת 'ויקריבו' באזלא בכל התיגאן;

[ד] **וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים קָרְבֵּךָ**; תיבת 'קריבו' נקראת מלרע (פס"ו):

[כז] **וַיִּשְׂאֵם פְּתָחֶנָּחֶם**; בכל התיגאן התי"ו בשוא קמץ, דלא כמהרי"ב:

[ו] **וְלֹא-לְעֹזֶר וְלֹא-לְיִתְדֶךָ**; אין כאן פסיק בין תיבת 'ולאיתמר' לתיבת 'בניו' בכל התיגאן:

> **אֲשֶׁר שָׁרַף יי'**; הטפחא בתיבת 'אשר' בכל התיגאן גם בדפוסים הקדמונים (כולם), ואין לחוש למשמעות אחרת ח"ו, דזה אינו דומה להנהו דאזהירו בהו רבנן, דוק ותשכח, כי הפעלים ישתנו לפי פעליהם ומקומותיהם. ועיין בפרשת כי תבוא בפסוק 'יתנך יי' וכו' (דברים-כח כה) ודו"ק:

עמ' קט"ז

[יג] **וְאֵל אֲלֵעֶזֶר וְאֵל-אִיתְמָר בְּנָיו**; אין כאן פסיק בין תיבת 'איתמר' לתיבת 'בניו' בכל ספרי תימן:

עמ' קי"ז

[לג] **וְכָל אֲשֶׁר-יִפְלַע-עָלָיו מִקֹּחַם בְּמֹתָם**; בדפוסים יש כאן פסיק, וכ"ה בכ"ד גדול בפסיקתא (באות העי"ן). ובכל התיגאן אין כאן פסיק:

[מג] **עַד כָּל מַרְבֵּה רִגְלִים**; בינוני מהפעול (דבסמוך) וובסמוך בצירי. (מהרי"ב):

אשה כי תזריע

עמ' קי"ח

[ד] **בְּרַמֵּי טְהָרָה**; שם והה"א אינה מפיק, ואינה סימן הנקבה הנסתרת, אך הוא שם לבדו: > **יְמֵי טְהָרָה**; במפיק הה"א, והוא סימן לנקבה הנסתרת כי השם הנפרד ממנו טוהר (מהרי"ב):

[ג] **אוּ אֶל-אֶחָד מִבְּנָיו**; בא כולו בפתח גם בלא סמיכות כי אין על המ"ם סמיכות (סג):

[ג] **וְרֹאה הַכֹּהֵן אֶת-הַנֶּהֱנַע בְּעוֹר-הַבָּשָׂר**; אין כאן פסיק בין תיבת 'הכהן' לתיבת 'את' בכל התיגאן:

[ג] **וְשָׁעָר בְּנֵנֶה**; תיבת 'זשער' אזלא, 'בנגע' אתי:

> **הַפֶּדֶן | לְבָן**; פסיק אחר תיבת 'הפך' בכל התיגאן. וז"ל מהרי"ב ס"א בלי פסיק והמדוייקים פסיק, עכ"ל:

[ד] **וְשָׁעָרָה לֹא הִפְךָ לְבָן**; קדמאה לא מפיק, ותניינא מפיק (לקמן פס' כ'). וכ"כ רד"ק ומהר"ן מלך. וז"ל מהרי"ב, ה"א הכינוי נחה והיתה ראויה במפיק. והתי"ט פ"ד דנגעים בשם מהר"ם כתב, דשמא חז"ל ילפי מיעוט שיער שנים ממאי דכתיב ושערה לא מפיק ה"א, ואי בשיער אחד סגי, היה לו להיות מפיק ה"א. עיי"ש:

[י] **וּמְקִינָה**; המ"ם מועמדת בגעיא, בכל ספרי תימן:

עמ' קי"ט

[כז] **וְהִנֵּה מְרָאָה**; תיבת 'מראה' בפשטא אחת בכל התיגאן והיא מלרע:

[כד] **וְהִיָּתָה הוּי"ו געיא**; > **מְחִתָּה**; מאריך במ"ם:

[כה] **וּמִרְאָה עִמָּךְ**; תיבת 'זמראה' בפשטא אחת בכל התיגאן והיא מלרע:

עמ' ק"ב

[מג] **נִגְעַת לְבָן**; בתיגאן שראיתי מהם הרבה נגע' במארכה, 'לבן' בטפחא: [מה] **וְטַמֵּא טַמֵּא**; אין כאן פסיק בכל ספרי תימן:

[מח] **אוּ בְשָׂתִי**; בלא פתח השוא. (הבית במאריך והשי"ן בשוא נע פשוט) (מהרי"ב):